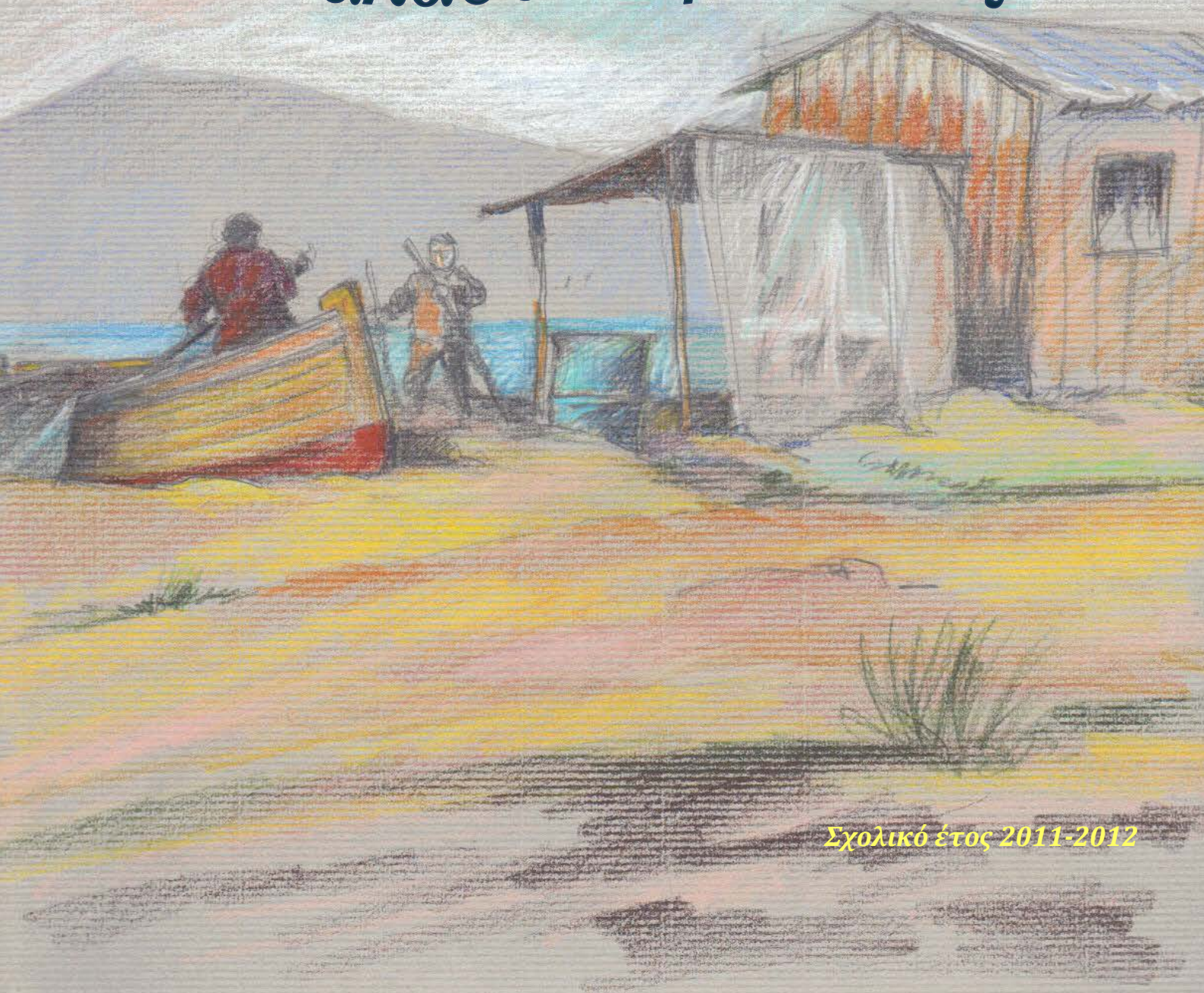

1^ο Δημοτικό Σχολείο Ν. Μηχανιώνας
Διαπολιτισμικό Δημοτικό Σχολείο Νέων Επιβατών
4^ο Δημοτικό Σχολείο Περαίας
2^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης
87^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης
Γραφείο Πολιτιστικών Θεμάτων Δ/σης Π.Ε. Αν. Θεσσαλονίκης

Θαλασσοπεριπέτειες

Σχολικό έτος 2011-2012

Συγγραφή & Εικονογράφηση:

1^ο Δημοτικό Σχολείο Ν. Μηχανιώνας

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ1

Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Αντώνης Γκοτζαγεωργίου

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ2

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Σουλτάνα Ματζόλη

Διαπολιτισμικό Δημοτικό Σχολείο Ν. Επιβατών

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ2

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Σοφία Ταβελάρη

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ3

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Λουλουδιά Γρέδη

4^ο Δημοτικό Σχολείο Περαίας

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ1

Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Νικόλαος Βρης

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ2

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Έλλη Μόνιου

2^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Οι μαθητές/τριες του Ε2

Υπεύθυνη εκπαιδευτικός: Στέλλα Σταματιάδου

87^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης

Οι μαθητές/τριες του ΣΤ2

Υπεύθυνος εκπαιδευτικός: Μιχαήλ Βάιας

Επιμέλεια & Υπεύθυνη πληροφοριών τοπικής ιστορίας και λεξικού:

Χαρίκλεια Τερζητάνου, Υπεύθυνη Πολιτιστικών Θεμάτων Δ/νσης Π.Ε. Αν.
Θεσσαλονίκης

Ηλεκτρονική Σελιδοποίηση:

Δημήτριος Μιχελαράκης

Μια ιστορία ταξιδεύει από τη Μηχανιώνα στη Θεσσαλονίκη.....

Τα δεκαεπτά συνεχόμενα χρόνια, που υπηρέτησα ως δασκάλα σε τάξεις δημοτικών σχολείων στην Πρωτοβάθμια Εκπαίδευση καθώς και τα εννιά χρόνια ως Υπεύθυνη Πολιτιστικών Θεμάτων στη Διεύθυνση Π.Ε. Αν. Θεσσαλονίκης, κύριο μέλημά μου μεταξύ άλλων ήταν η προώθηση της φιλαναγνωσίας. Ο έντονος προβληματισμός μου για το εάν υπάρχει κατάλληλη μέθοδος για να αγαπήσουν τα παιδιά το βιβλίο, με οδήγησε στη διερεύνηση της ελληνικής και ξένης βιβλιογραφίας, σε πολύωρες συζητήσεις με συναδέλφους και σε διερευνητικό διάλογο με τους μαθητές. Το αποτέλεσμα ήταν η δημιουργία του προγράμματος φιλαναγνωσίας «Πώς ν'αγαπήσω το βιβλίο;», το οποίο έχει ως σκοπό να μετατρέψει το λογοτεχνικό βιβλίο από πηγή μάθησης σε πηγή ψυχαγωγίας, με στόχο την καλλιέργεια της φαντασίας και των άλλων πνευματικών και ψυχικών ικανοτήτων του παιδιού με απόλυτο σεβασμό στις ανάγκες των μαθητών. Το υλικό του προγράμματος περιλαμβάνει ποικίλες δραστηριότητες, μεταξύ των οποίων και προτάσεις δημιουργικής γραφής, οι οποίες αποδεικνύονται από τις πλέον αγαπημένες των μαθητών και οδηγούν στη συγγραφή εξαιρετικών παραμυθιών, ποιημάτων και ποικίλων ιστοριών.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον εκδηλώνεται για την ομαδική συγγραφή ιστοριών και κυρίως για εκείνες που ταξιδεύουν είτε από παιδί σε παιδί, είτε από ομάδα σε ομάδα, είτε από τάξη σε τάξη, είτε από σχολείο σε σχολείο, είτε από πόλη σε πόλη. Παραμύθια που ταξιδεύουν, διηγήματα που ταξιδεύουν, ιστορίες με αφορμή έργα τέχνης που ταξιδεύουν... και το παρόν βιβλίο, που ταξιδεύει από τη Σκάλα της Μηχανιώνας στο Μέγαρο Μουσικής, τόσο μέσα από τη μυθοπλασία όσο και από τις γνώσεις, που προσφέρει στον αναγνώστη.

Η ιδέα προέκυψε ένα απόγευμα του Απριλίου διαβάζοντας το βιβλίο, που μου είχε χαρίσει ο συγγραφέας και υπεύθυνος του τμήματος φιλαναγνωσίας της Περιφερειακής Διεύθυνσης Π.Ε. & Δ.Ε. Κ. Μακεδονίας Σάκης Σερέφας, με τίτλο «Ένας δεινόσαυρος στο μπαλκόνι μου». Το βιβλίο τιμήθηκε με το 1^ο Κρατικό Βραβείο Γνώσεων για παιδιά του 2009 και αγγίζει μέσα από μια ξεχωριστή βόλτα του Σαύρου, του δεινόσαυρου και του μικρού Γιάννη το παρελθόν και το παρόν της πόλης μας. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαν κάποιιοι άλλοι ήρωες να ταξιδέψουν σε διαφορετικά σημεία και να μας γνωρίσουν επιπλέον πτυχές της Θεσσαλονίκης. Κάποιοι ήρωες, που θα γεννιόνταν σε ένα σχολείο και θα ακολουθούσαν μια διαδρομή περνώντας από περιοχές άλλων σχολείων, αναδεικνύοντας κάθε φορά τα ιδιαίτερα τοπικά χαρακτηριστικά.

Ενημέρωσα αμέσως το Σάκη και χάρηκα ιδιαίτερα όταν συμμερίστηκε τον ενθουσιασμό μου για την ιδέα μου. Σκεφτήκαμε αμέσως τον τρόπο, που θα τη μεταφέραμε στα σχολεία. Θα πραγματοποιούσαμε από κοινού δώρες διδακτικές επισκέψεις στα τμήματα Ε' και ΣΤ' τάξης των σχολείων, που θα εκδήλωναν ενδιαφέρον, θα τους παρουσίαζε ο Σάκης το βιβλίο «Ένας δεινόσαυρος στο μπαλκόνι μου» και θα τους παρείχαμε την απαραίτητη ενημέρωση για τη συγγραφή και εικονογράφηση της ιστορίας. Το μόνο πρόβλημα ήταν ο ελάχιστος χρόνος που απέμενε μέχρι τη λήξη του σχολικού έτους. Μια σκέψη ήταν να το αναβάλλουμε για το επόμενο σχολικό έτος, αλλά σκέψη ήταν και πέταξε. Κανένας μας δεν είναι της αναβολής. Αποφασίσαμε, λοιπόν, να περιορίσουμε το ταξίδι σε πέντε σχολεία. Το θέμα ήταν σε ποια σχολεία.

Η θάλασσα, που αποτελεί βασικό στοιχείο της Θεσσαλονίκης, μας οδήγησε στην απόφαση να τη λάβουμε ως σημείο αναφοράς αλλά και ως κριτήριο για τα σχολεία, που θα επιλέγαμε. Η θάλασσα ήταν αυτή, που μας οδήγησε έξω από την πόλη και μας

έφτασε στη Μηχανιώνα. Από εκεί μας ταξίδεψε στους Νέους Επιβάτες και στην Περαία για να μας επιστρέψει στη Θεσσαλονίκη μέσα από τις «Θαλασσοπεριπέτειες» των μαθητών.

Ευχαριστώ θερμά τους διευθυντές των 5 Δημοτικών Σχολείων καθώς και τους εκπαιδευτικούς και τους μαθητές των οχτώ τμημάτων, που ανταποκρίθηκαν άμεσα και συμμετείχαν στη συγγραφή αυτής της ιστορίας με τόσο ζήλο κι ενθουσιασμό. Μαζί με τον Πέτρο, το Φώτη, την Άννα και τη Δινόρα πραγματοποίησαν ένα ταξίδι γεμάτο χαρά, περιπέτεια και γνώση, δίνοντας σε όλους μας την ευκαιρία να το μοιραστούμε μαζί τους.

Χαρίκλεια Τερζητάνου
Υπεύθυνη Πολιτιστικών Θεμάτων
Δ/σης Π.Ε. Αν. Θεσσαλονίκης

Επεξήγηση συμβόλων

Πληροφορίες τοπικής ιστορίας

Ερμηνεία λέξεων

Χρόνια μου Πολλά λοιπόν! Τα δέκατα έκτα μου γενέθλια. Και τώρα που κάθομαι εδώ στο ακρογιάλι και γιορτάζω μόνος μου, θυμάμαι που μου 'λεγε η μάνα μου «Κοίτα Πέτρο, κοίτα απέναντι πως φαίνεται ο Όλυμπος!» Μα εγώ προτιμούσα χίλιες φορές τη θάλασσα. Δε λέω, καλό και το βουνό, μα καλύτερη η θάλασσα. Θυμάμαι, τριγυρνούσα στη *Μηχανιώνα* όλη μέρα, μα πάντα το απόγευμα γυρνούσα στη μεγάλη μου αγάπη, τη θάλασσα, να δω το ηλιοβασίλεμα!

Όμως τώρα πια, που αναγκάζομαι να γιορτάζω μόνος μου τα γενέθλιά μου, αφού οι γονείς μου έφυγαν¹, σκέφτομαι να ταξιδέψω σε πολλά μέρη της Ελλάδας, μέσω της θάλασσας. Έτσι θα πραγματοποιήσω το όνειρό μου.

Δεν θέλω πολλές ανέσεις, ούτε και πολυτέλειες. Τη βαρκούλα μου θέλω μόνο και τα δυο μου φιλαράκια ίσως, την Άννα και το Φώτη, αν θέλουν φυσικά. Και μιας και είμαι και ψαράς, στις στάσεις που θα κάνουμε θα ψαρεύω για να βγάλω χρήματα.

Αυτό είναι, το αποφάσισα! Είμαι σίγουρος πως η Άννα και ο Φώτης θα ενθουσιαστούν με την ιδέα μου. Είμαι αποφασισμένος να δω τη θάλασσα και αλλού, και φουρτουνιασμένη και ήρεμη. Είμαι έτοιμος για όλα! Είμαι έτοιμος για τις θαλασσοπεριπέτειές μου!

Ν. Μηχανιώνα: Αλιευτική κοινότητα σε απόσταση 32 χιλιομέτρων νοτιοανατολικά της Θεσσαλονίκης, χτισμένη στην περιοχή της αρχαίας Αίνειας. Σύμφωνα με την Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια επί ενετοκρατίας διωκόμενοι Κρήτες κατέφυγαν στο Βυζάντιο, πολλοί από αυτούς υπηρέτησαν στην άμυνα των τειχών της Κωνσταντινούπολης ως χειριστές μηχανών και ονομαζόταν «Μηχανιώται», δηλαδή στρατιώτες του μηχανικού.

¹ πέθαναν

Έπρεπε να μιλήσει όμως με τους φίλους του. Βρέθηκαν στο παλιό γνώριμο στέκι τους. Ένα μικρό πλινθόκτιστο σπίτι του εποικισμού στην άκρη του χωριού. Εκεί έλυναν πάντα τα προβλήματά τους, μακριά από τα αδιάκριτα βλέμματα των περαστικών.

- Πολύ ωραία η ιδέα σου, αλλά δεν είναι επικίνδυνο; ρώτησαν τα παιδιά.
- Λίγο, αλλά θα τα καταφέρουμε ενωμένοι, απάντησε ο Πέτρος.
- Υπάρχει όμως βάρκα; ρώτησε η Άννα.
- Απ' ότι γνωρίζω, υπάρχει ένα παλιό σκαρί παρατημένο στο *καρνάγιο*, είπε ο Φώτης.

Την άλλη μέρα το πρωί, οι τρεις φίλοι επισκέφτηκαν τους ιδιοκτήτες του καρνάγιου και τους ρώτησαν αν μπορούσαν να επισκευάσουν το παρατημένο σκαρί.

- Βέβαια και μπορείτε!... Θα σας βοηθήσουμε και εμείς! απάντησαν εκείνοι πρόθυμα.

Τοποθέτησαν λοιπόν το σκαρί στα βάζα (ξύλινα στηρίγματα) και αφού την *καλαφάτισαν*, τη *στοκάρισαν*, την έτριψαν και την *αστάρωσαν*, την έβαψαν. Πριν την ρίξουν στην θάλασσα τη «φαρμάκωσαν» και την ονόμασαν «*Παναγία Φανερωμένη*».

Η όμορφη βαρκούλα τους έπλεε τώρα καμαρωτά, στα κρυστάλλινα γαλαζοπράσινα νερά. Τα πανιά της φούσκωναν από το ελαφρύ αεράκι.

Τα παιδιά οδήγησαν τη βάρκα στο λιμάνι, όπου έπρεπε να γίνουν οι απαραίτητες προμήθειες: *πετονιές*, *δολώματα*, *παραγάδια*, δίχτυα και όλα τα απαραίτητα σύνεργα της ψαρικής. Όλα τώρα ήταν έτοιμα.

Την άλλη μέρα πρωί-πρωί το πολυπόθητο ταξίδι τους άρχιζε. Ο ήλιος ήταν χαμογελαστός και η θάλασσα είχε μια καταπληκτική ηρεμία.

-Οι γλάροι πετούν χαμηλά σήμερα, φαίνεται ο καιρός θα χαλάσει, είπε ο Πέτρος.

καρνάγιο: μικρό ναυπηγείο για επισκευές

καλαφατίζω: γεμίζω τα διάκενα των αρμών με το κατάλληλο υλικό και τα στεγανοποιώ με πίσσα

στοκάρω: βάζω στόκο σε μια επιφάνεια για να κλείσω τους πόρους, τις ρωγμές ή για να καλύψω άλλες ανωμαλίες

ασταρώνω: καλύπτω μια επιφάνεια, που πρόκειται να βαφεί, με αστάρι

πετονιά: μακρύ και στερεό νήμα, στην άκρη του οποίου είναι προσαρμοσμένο ένα αγκίστρι και το οποίο χρησιμοποιείται για ψάρεμα

παραγάδι: πετονιά με πολλά αγκίστρια

Παναγία Φανερωμένη: Βυζαντινός Ναός της Ν. Μηχανιώνας. Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή οι πρόσφυγες της χερσονήσου της Κυζίκου έφεραν μαζί τους την Αγία και Θαυματουργό Εικόνα της Παναγίας Φανερωμένης. Κάθε χρόνο εορτάζονται με μεγάλη λαμπρότητα τα εννιάμερα της Θεοτόκου προσελκύνοντας πολυάριθμους πιστούς απ'όλα τα μέρη.

Τα παιδιά ανέμελα έλαμναν και τραβούσαν τα δίχτυα , όταν ψιχάλες άρχισαν να πέφτουν και να ταράζουν τα ήρεμα νερά δημιουργώντας μικρούς ομόκεντρους κύκλους. Οι ψιχάλες άρχισαν να γίνονται χοντρές σταγόνες και η θάλασσα άρχισε να εξαγριώνεται...

Μια μεγάλη καταιγίδα πλησίαζε...

Τα παιδιά με την προτροπή του Πέτρου έπρεπε να εγκαταλείψουν το ψάρεμα και αφού καβατζάρισαν το κάβο του Αγγελοχωρίου, συνέχισαν για το Μπαχτσέ- Τσιφλίκι, για να βρουν το αλιευτικό καταφύγιο.

καβατζάρω: παρακάμπτω ακρωτήριο

λάμνω: τραβώ κουπί

Αγγελοχώρι: Παραθαλάσσιο χωριό με ανεπτυγμένη γεωργία και αλιεία, σε απόσταση 28 χιλιομέτρων νοτιοανατολικά της Θεσσαλονίκης, χτισμένο στη θέση Μεγάλο Έμβολο Ακρωτήρι. Η καταγωγή των Αγγελοχωριτών είναι από το ομώνυμο χωριό της Ανατ. Θράκης. Έχει αρκετά καλή θάλασσα για κολύμπι, έναν μεγάλο και γνωστό φάρο κοντά στα οχυρά Καραμπουρνού και μοναδική θέα προς τη Θεσσαλονίκη και τον Όλυμπο.

Μπαχτσέ- Τσιφλίκι (ή Μπαξές): Είναι οι σημερινοί Νέοι Επιβάτες του Δήμου Θερμαϊκού, παραλιακή κωμόπολη 22 χιλίόμετρα νοτιοανατολικά της Θεσσαλονίκης. Βασικά ήταν τόπος παραθέρισης για τους Θεσσαλονικείς για τα καλοκαίρια, με πολλές ταβέρνες.

Ο βαρδάρης, όμως, ολοένα και δυνάμωνε! Τα κύματα τους πήγαιναν μια δεξιά και μια αριστερά. Με δυσκολία κατάφερναν να εντοπίσουν τη στεριά, γιατί τα κύματα ήταν θεόρατα. «Τι θα κάνουμε;» φώναξε ο Φώτης, αλλά η φωνή του σκεπάστηκε από τη βοή της καταγίδας. «Τι;» ρώτησαν ταυτόχρονα η Άννα και ο Πέτρος. Η απάντηση δεν τους ήρθε από το Φώτη, μα από μια άγνωστη φιγούρα στη στεριά που μετά βίας μπορούσαν να διακρίνουν. Σαν κάτι να προσπαθούσε να τους πει. Τους έκανε σινιάλο να κατευθυνθούν προς την ανεμοδαρμένη κι απ' την αλμύρα φαγωμένη σκάλα. Εκεί θα μπορούσαν να δέσουν στο ρουμέτζο.

-Άννα, Φώτη, στα κουπιά, πριν μπατάρουμε! φώναξε ο Πέτρος ρίχνοντας την άγκυρα.

Ο αέρας σφύριζε στ' αυτιά τους και μουσκεμένοι ως το κόκαλο απ' τη βροχή κατάφεραν να πατήσουν στη στεριά. Σωριάστηκαν στο έδαφος εξουθενωμένοι.

-Ελάτε, σηκωθείτε! Πιαστείτε από το χέρι μου...Είμαι ο καπετάν Μιχάλης.

Σαστισμένοι τον άφησαν να τους σηκώσει και σέρνοντας τα πόδια τους τον ακολούθησαν, ώσπου έφτασαν σ' ένα μικρό σπιτάκι δίπλα στην άκρη της ακτής...

-Δινόρα, Δινόρα άνοιξε, έχουμε επισκέπτες, φώναξε ο καπετάν Μιχάλης.

Ένα κορίτσι με κυματιστά μαύρα μαλλιά φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας. «Επισκέπτες;» φώναξε χαρούμενη. «Γεια σας! Πώς σας λένε; Εμένα Δινόρα και είμαι δεκαέξι χρονών. Από πού έρχεστε; Πώς βρεθήκατε εδώ;» τα είπε όλα αυτά μονορούφι, αναψοκοκκινισμένη από την έξαψη.

-Άστα, τώρα, αυτά Δινόρα. Φτιάξε κάτι ζεστό για τα παιδιά και τα λέμε αργότερα.

Το σπίτι του καπετάν Μιχάλη και της Δινόρας ήταν μικρό, μα ζεστό. Μια ξυλόσομπα έκαιγε στη μέση του δωματίου. Πάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι ήταν αραδιασμένα είδη ψαρικής και ναυτικοί χάρτες.

Σαν πήραν μια ανάσα μίλησαν στον καπετάν Μιχάλη και τη Δινόρα για τα σχέδιά τους. Τους τα είπαν όλα. Για την ιδέα του Πέτρου και το καρνάγιο, για την «Παναγιά τη Φανερωμένη», για το ταξίδι τους που είναι ακόμα στην αρχή κι ακόμη ότι σκόπευαν να γυρίσουν όλο τον κόσμο.

Η Δινόρα σώπαινε. Φαινόταν σκεπτική. Ο καπετάν Μιχάλης ήξερε τι σκεφτόταν.

Υστερα, ξαφνικά είπε:

-Λες να είναι η μοναδική μου ευκαιρία;

-Ναι, Δινόρα, ναι! Πρέπει τουλάχιστον να δοκιμάσεις.

Τα παιδιά δεν καταλάβαιναν τίποτα. Ο καπετάν Μιχάλης πήρε το λόγο.

-Λοιπόν, παιδιά, η Δινόρα ψάχνει να βρει τους γονείς της. Δεν είναι πολλά χρόνια από τότε που την έχω υιοθετήσει και ξέρω ότι αυτό είναι το μόνο που έχει στο μυαλό της. Μπορεί να έρθει μαζί σας;

-Με μεγάλη μας χαρά, απάντησαν τα παιδιά γεμάτα ενθουσιασμό.

Τα μάτια της Δινόρας φωτίστηκαν από χαρά και έμοιαζαν να ταξιδεύουν ήδη στις μεγάλες πολιτείες...

ρουμέτζο: μόνιμο αγκυροβόλιο

μπατάρω: γέρνω προς τη μια πλευρά κι ανατρέπομαι

Κάποια στιγμή, σα να συνειδητοποιούσε πού βρισκόταν, στράφηκε προς τον καπετάν Μιχάλη και του ζήτησε να της παίξει στο μπουζούκι το τραγούδι του Βασίλη Τσιτσάνη, που πάντα θα της θυμίζει το Μπαξέ Τσιφλίκι:

«Πά-με τσάρ-κα πέ-ρα στο Μπα-ξέ Τσι-φλί-κι ...»

Χαμογελούσε ολόκληρη κι έτσι συγκινημένη καθώς ήταν, πρότεινε στα παιδιά να τη συνοδέψουν στην τελευταία της βόλτα στο χωριό.

Βγήκαν στο δρόμο. Η καταιγίδα είχε κοπάσει. Προχωρούσαν στο ηλιοβασίλεμα βυθισμένοι στα χρώματά του. Ανηφόρισαν το λόφο όπου βρίσκεται το *Αρχιγένειο Δημοτικό Σχολείο*. Πέρασαν από το *αρχοντικό των Βεΐκων* και τα γραφεία του ιστορικού Συλλόγου του *Π.Α.Ο.Ν.Ε.* Αγνάντεψαν τη θάλασσα ως το βάθος του ορίζοντα κι έπειτα κατηφόρισαν προς τα *Οξώτερ'κα*, γιατί η Δινόρα ήθελε να αποχαιρετίσει τους φίλους της που έμεναν εκεί.

Μέσα από δρόμους και δρομάκια βρέθηκαν μπροστά σε ένα τριώροφο παλιό ξενοδοχείο που είχε την παράξενη ονομασία 'Villa Bianca'. Η Δινόρα τούς εκμυστηρεύτηκε ότι αυτό το μέρος της προκαλούσε τρόμο, γιατί κυκλοφορούσαν πολλές φήμες για φόνους και τέτοια... αλλά κανείς δεν ήξερε τι ήταν αλήθεια και τι ψέμα...

-Και τώρα θα πάμε για ένα σάντουιτς στου Καβατζίκη. Έχει το καλύτερο λουκάνικο της περιοχής, είπε η Δινόρα...

Είχε νυχτώσει πια, όταν γύρισαν στο σπίτι του καπετάν Μιχάλη. Κι έτσι, κατάκοποι καθώς ήταν, έπεσαν σε βαθύ ύπνο.

Το επόμενο πρωινό ξεκίνησε με μυρωδιές της θάλασσας και τις φωνές των ψαράδων που διαλαλούσαν τη φρέσκια ψαριά τους. Ο Πέτρος ξύπνησε πρώτος απ' όλους. Ως αρχηγός της παρέας είχε έννοια για το ταξίδι. Παρ' όλα αυτά, ο ήλιος ήταν ήδη ψηλά στον ουρανό. Πλησίασε τους φίλους του: «Άντε υπναράδες, σηκωθείτε, μεσημέριασε!»

Τα παιδιά μουνδιασμένα από τον ύπνο τεντώθηκαν κι ετοιμάστηκαν στα γρήγορα. Μετά από μία απολαυστική μπουγάτσα με κρέμα στον Ιορδάνη, ήταν έτοιμα να συνεχίσουν το πολυπόθητο ταξίδι τους.

Αρχιγένειο Δημοτικό Σχολείο: Το κτίριο Β του σημερινού Διαπολιτισμικού Δημοτικού Σχολείου Ν. Επιβατών. Κτίστηκε το 1957. Δωρεά των εθνικών ευεργετών Σαράντη Αρχιγένη και Ελένης Αρχιγένους από τους Επιβάτες της Ανατολικής Θράκης.

Αρχοντικό των Βεΐκων: Κτίριο, που πήρε το όνομά του από το χορηγό του. Σήμερα φιλοξενεί τον Πολιτιστικό Σύλλογο Ν. Επιβατών και το Βεΐκειο Ίδρυμα.

ΠΑΟΝΕ: Ο Παναθητικός Αναμορφωτικός Όμιλος Νέων Επιβατών είναι ποδοσφαιρικός σύλλογος που ιδρύθηκε το 1928 στους Νέους Επιβάτες από πρόσφυγες από τους Επιβάτες της Ανατολικής Θράκης. Σήμερα παίζει στη Δ' Εθνική.

Οξώτερ'κα: Ονομασία της παλιάς φτωχογειτονιάς, δεξιά της σκάλας του Μπαξέ.

Ο καπετάν Μιχάλης τους βοήθησε να λύσουν τα σχοινιά απ' τους κάβους και οι φίλοι μας άρχισαν να απομακρύνονται από τη σκάλα του Μπαχτσέ, που ήταν γεμάτη ψαροκάικα και βαρκούλες. Το αεράκι που φούσκωνε τα πανιά, τούς απομάκρυνε γρήγορα από την ακτή. Η φιγούρα του καπετάν Μιχάλη ολοένα και μίκραινε, καθώς τα παιδιά τον έβλεπαν να τους κουνάει ένα άσπρο μαντήλι και ίσα που άκουγαν τη φωνή του, που τους ευχόταν καλό ταξίδι.

Ο ήλιος έλουζε τη γαλήνια θάλασσα και η ατμόσφαιρα ήταν πεντακάθαρη. Στο βάθος, η *νύμφη του Θερμαϊκού* αστραποβολούσε λουσμένη στο φως του ήλιου. Το *Καραμπουρνάκι* ξεμύτιζε περήφανα μες στον κόλπο. Ένα κοπάδι δελφίνια φάνηκε δίπλα στη βάρκα. Ο Φώτης, ο Πέτρος και η Δινόρα πλησίασαν για να τα ταΐσουν. Η Άννα, όμως, καθόταν σκεφτική στην πλώρη.

-Άννα, γιατί φαίνεσαι τόσο προβληματισμένη;

-Τι να σου πω! Έχω αγωνία, ένα κακό προαίσθημα. Όλα είναι τόσο τέλεια, που νιώθω ότι κάτι θα πάει στραβά.

-Έλα μωρέ, τι μπορεί να πάει στραβά; Δεν πρόκειται να μας συμβεί τίποτα.

-Μακάρι!

Η ώρα κύλησε γρήγορα και ευχάριστα. Ο ήλιος άρχισε να γέρνει. Η ψαριά ήταν καλή και όλα έδειχναν να πηγαίνουν μια χαρά. Ξαφνικά όμως, ένα απρόσμενο τράνταγμα της βάρκας ανησύχησε τα παιδιά.

-Τι συμβαίνει; ρώτησε κατατρομαγμένη η Άννα.

-Λέτε να είναι δελφίνια; αναρωτήθηκε η Δινόρα.

-Δεν ξέρω, αλλά θα το ανακαλύψω αμέσως, είπε ο Πέτρος και, αφού έβαλε τη μάσκα και τον αναπνευστήρα του, βούτηξε στα ήσυχια νερά.

-Παιδιά δε θα το πιστέψετε, είπε μόλις βγήκε πάλι στην επιφάνεια. Η βάρκα μας χτύπησε σε ένα μεγάλο μεταλλικό αντικείμενο. Μοιάζει με φτερό αεροπλάνου και έχει σχεδιασμένο ένα σταυρό στην κάτω πλευρά του.

-Α, ξέρω τι είναι, είπε η Δινόρα. Ο καπετάν Μιχάλης μου είχε πει ότι κατά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο στο Θερμαϊκό κόλπο είχαν πέσει πολλά μαχητικά αεροπλάνα. Μου είχε διαβάσει και ένα σχετικό άρθρο: «Βρίσκονται κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας αν και ο φυσικός τους χώρος είναι ο αέρας. Πάνω από μισό αιώνα τώρα τα φτερά τους δέχονται τις 'επιθέσεις' των θαλάσσιων οργανισμών και της αλμύρας...» Αυτό πρέπει να είναι ένα γερμανικό βομβαρδιστικό τύπου 'Στούκα'. Αλλά ήταν βαθιά στο βυθό και δεν ενοχλούσαν τα πλεύσιμα. Πώς στο καλό αυτό μετακινήθηκε;

-Ίσως τα έργα επέκτασης του αεροδιαδρόμου να προκάλεσαν **απαμμώσεις** και να έγειρε στο πλάι, είπε ο Φώτης.

- Τέρμα οι κουβέντες, παιδιά. Ας βιαστούμε γιατί η ρωγμή μεγαλώνει και η βάρκα άρχισε να μπάζει νερά, είπε ο Πέτρος.

Νύμφη του Θερμαϊκού: Είναι η Θεσσαλονίκη. Βρίσκεται στο βάθος του κόλπου του Θερμαϊκού και απλώνεται από τη θάλασσα ως τους γύρω λόφους, που είναι οι πρόποδες του Χορτιάτη.

Καραμπουρνάκι: Ονομάζεται και Μικρό Καραμπουρνό ή Μικρό Έμβολο και είναι το ακρωτήριο, που βρίσκεται στην Καλαμαριά της Θεσσαλονίκης. Το 1989 ανακηρύχθηκε αρχαιολογικός χώρος ενώ το 1993 το Συμβούλιο της Επικρατείας το χαρακτήρισε περιοχή ιδιαίτερου κάλλους.

Τα χέρια τους έπιασαν φωτιά κωπηλατώντας. Η ακτή της *Περαίας* δεν ήταν πια πολύ μακριά. Ήδη αχνοφαινόταν στο βάθος το μνημείο των προσφύγων στην *πλατεία Ιστορικής Μνήμης*...

Έβαλαν όλοι ένα χεράκι. Άλλος τραβώντας κουπί, άλλος βγάζοντας νερό με κουβαδάκι ή ακόμα και με τα χέρια τους. Για να ενθαρρύνει ο ένας τον άλλον τραγουδούσαν :

Εμείς δε φοβόμαστε, εμείς προχωράμε, όλοι μαζί ποτέ δε σταματάμε....

Τα παιδιά αποκαμωμένα έφτασαν στην στεριά και αντίκρισαν την πλατεία. Στο κέντρο της υπήρχε ένα άγαλμα που, όπως μας πληροφόρησε μια παρέα παιδιών, ήταν αφιερωμένο στους πρώτους κατοίκους της Περαίας, οι οποίοι ήρθαν με καΐκια από την Μικρά Ασία και τη Θράκη ως πρόσφυγες μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Κοίταζαν αμίλητοι το άγαλμα και σκέφτονταν τους θαλασσοδαρμένους πρόσφυγες όταν ξαφνικά ο Πέτρος φώναξε: «Η βάρκα ...! Την παρασέρνει το ρέμα ...! Θα βουλιάξει...!». Χωρίς δεύτερη κουβέντα, βούτηξε στο νερό και με γρήγορες απλωτές κολύμπησε προς την βάρκα. Οι υπόλοιποι της παρέας, σαστισμένοι, άρχισαν να καλούν σε βοήθεια.

Περαία: Πόλη του Δήμου Θερμαϊκού στα ανατολικά προάστια της Θεσσαλονίκης. Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή εγκαταστάθηκαν συνολικά 204 οικογένειες προσφύγων από τη Δυτική Μικρά Ασία και από την Ανατολική Θράκη. Η καταγωγή των προσφύγων από δυο διαφορετικές περιοχές οδήγησε σε διαφωνία για το όνομα του προσφυγικού συνοικισμού. Η σημερινή ονομασία προτάθηκε από τον τότε Διευθυντή Εποικισμού Μακεδονίας και βγήκε κατόπιν κλήρωσης.

Πλατεία Ιστορικής Μνήμης: Βρίσκεται στην παραλία της Περαίας και σε απόσταση 1 χμ. περίπου από το κέντρο της.

Ένας κύριος με ρυτιδιασμένο πρόσωπο και γκριζα μαλλιά, που εκείνη την ώρα περνούσε με το καΐκι του λίγο πιο πέρα από τη βάρκα, ακούγοντας τις φωνές των παιδιών και βλέποντας τον Πέτρο να κολυμπάει γρήγορα προς τη βάρκα, κατάλαβε αμέσως τι συνέβαινε. Χωρίς να χάσει καιρό, έστρεψε το καΐκι του προς τον Πέτρο, τον βοήθησε να ανέβει και μαζί κατευθύνθηκαν προς την βάρκα. Ο γκριζομάλλης κύριος με γρήγορες κινήσεις την έδεσε με ένα σκοινί πίσω από το καΐκι του και την οδήγησε προς την στεριά, όπου με αγωνία περίμεναν τα υπόλοιπα παιδιά.

Ο Πέτρος ανέλαβε τις συστάσεις: «Να σας συστήσω τον “σωτήρα” μας, τον κύριο ...». Εκείνη την ώρα κατάλαβε ότι μέσα στον πανικό δεν είχε συστηθεί με τον γκριζομάλλη κύριο! «Σταύρος. Σταύρος Σουραυλάς. Αυτό είναι το όνομά μου», είπε ο γκριζομάλλης κύριος και συνέχισε: «Τι κάνει μια παρέα παιδιά στα μέρη μας, με μια βάρκα σε κακή κατάσταση; Από πού έρχεστε και πού πάτε;». Τότε ο Φώτης ανέλαβε να του πει την ιστορία τους και πώς έφτασαν στην Περαία και για το πώς η βάρκα τους βρέθηκε σε κακή κατάσταση και όλοι μαζί συμπλήρωναν τη διήγηση με όλες τις λεπτομέρειες!

Μέχρι να τελειώσουν τη διήγησή τους ο κυρ Σταύρος ασφάλισε τη βάρκα στη στεριά και τους είπε: «Είστε πολύ τυχεροί! Πέσατε στον κατάλληλο άνθρωπο! Εγώ είμαι *καραβομαραγκός* στο επάγγελμα και θα κάνω τη βάρκα σας καινούργια για να μπορείτε να συνεχίσετε με ασφάλεια τις περιπέτειές σας στη θάλασσα. Όμως πρώτα, θα σας φιλέψω στο σπίτι μου, θα φάτε, θα κοιμηθείτε και αύριο ... έχει ο Θεός! Μένουν μαζί μου και τα εγγονάκια μου: ο Ανέστης, η Καλλιόπη και ο Λουκάς. Θα κάνετε καλή παρέα, αφού είναι περίπου στην ίδια ηλικία με εσάς.»

Έτσι κι έγινε! Τα παιδιά ήταν άλλωστε πολύ κουρασμένα και ταλαιπωρημένα για να θελήσουν κάτι άλλο από τη γλυκιά θαλπωρή ενός ζεστού και ήσυχου σπιτιού. Και η οικογένεια του κυρ Σταύρου αποδείχθηκε ιδιαίτερα φιλόξενη!

καραβομαραγκός: ξυλουργός, που δουλεύει σε ναυπηγείο

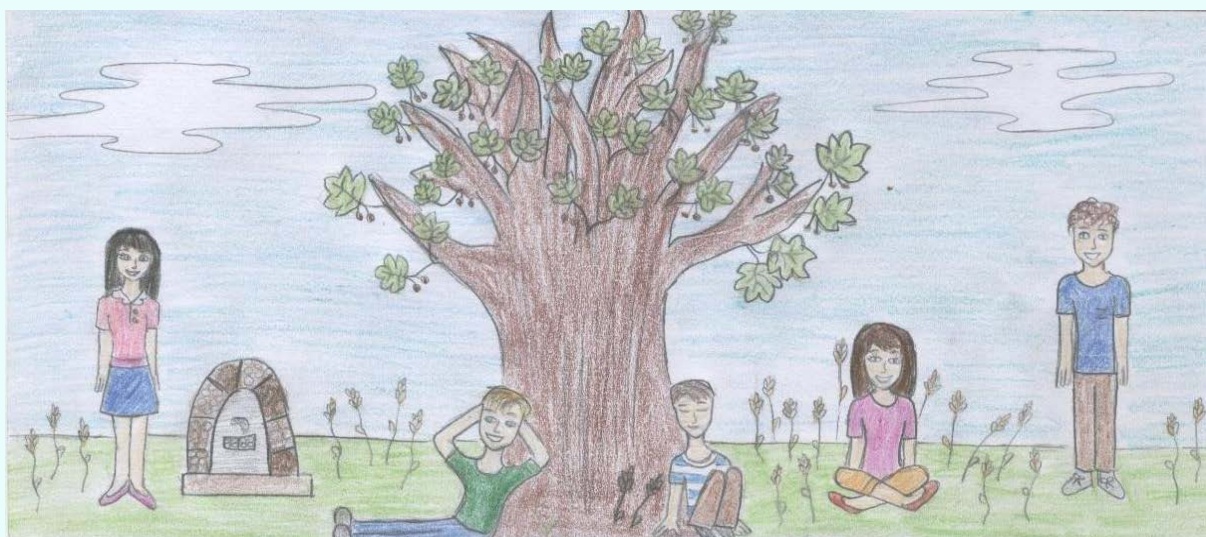

Την επόμενη μέρα, η κυρία Σουραυλά τους ξύπνησε σαν στοργική μητέρα κι ένα πλούσιο, λαχταριστό πρόγευμα τους περίμενε στο τραπέζι! Έφαγαν όλοι μαζί και ο κυρ Σταύρος άρχισε να “μοιράζει” δουλειές: «Λοιπόν, εγώ θα ασχοληθώ με τη βάρκα. Δική σας δουλειά είναι να γνωρίσετε τον τόπο μας, την Περαία. Θα πάρετε τον χωματόδρομο δεξιά και ...». «Εντάξει, παππού. Αναλαμβάνουμε τώρα εμείς», είπαν με μια φωνή τα παιδιά.

Τα παιδιά, αφού άκουσαν με προσοχή τις οδηγίες του κυρ Σταύρου, έφτασαν στην αφετηρία της περιήγησής τους. Πήραν το χωμάτινο δρομάκι, που περνούσε ανάμεσα σε καλοφροντισμένα αμπέλια. Οι αμπελουργοί ήταν ήδη ο καθένας στο πόστο τους. «Τι κάνουν;» αναρωτήθηκε φωναχτά η Άννα. Ένας που βρισκόταν σχεδόν δίπλα της και άκουσε την ερώτησή της, τους εξήγησε ότι αυτή την εποχή τα τσαμπιά είχαν ανάγκη από το φως του ήλιου για να ωριμάσουν και οι αμπελουργοί φρόντιζαν γι' αυτό, αφαιρώντας τα φύλλα που τα σκίαζαν.

Συνέχισαν την πορεία τους χαζεύοντας δεξιά και αριστερά, ώσπου ο Φώτης θυμήθηκε τις μπίλιες που είχε στην τσέπη του. «Παίζουμε μπίλιες;» τους ρώτησε. Με ενθουσιασμό και μια φωνή όλοι απάντησαν «Ναιαιαιαι!!!». Βρήκαν ένα πλάτωμα και άρχισαν να το χαράζουν, σχηματίζοντας διαδρομές σαν φιδάκι με λακούβες ενδιάμεσα. Όταν ετοίμασαν την “πίστα”, στήθηκαν στην σειρά, ο ένας πίσω από τον άλλο και άρχισαν το παιχνίδι. Έπαιξαν και γέλασαν με την ψυχή τους, ώσπου η Δινόρα, κουρασμένη και αναζητώντας λίγη δροσιά, πρόσεξε έναν πλάτανο λίγο πιο πέρα. «Παιδιά, νομίζω ότι είναι ώρα για ξεκούραση. Τι λέτε; πάμε μέχρι τον πλάτανο να ξεποστάσουμε;». Όλοι συμφώνησαν μαζί της.

Πλησιάζοντας στον πλάτανο, είδαν μια βρύση με γάργαρο νερό και μία πινακίδα που έγραφε “Πλάτανος Πανδίρη”. Έτρεξαν και ήπιαν με λαχτάρα και δροσισμένοι ξάπλωσαν ο ένας δίπλα στον άλλο στην σκιά του πλάτανου. «Πλάτανε ... ευλογημένε πλάτανε ...!» είπε ο Πέτρος, που φαινόταν να απολαμβάνει περισσότερο από όλους την ξάπλα.

Μετά από καμιά ώρα και νιώθοντας πια πεινασμένοι, αποφάσισαν να συνεχίσουν την περιήγησή τους και ο Φώτης πρότεινε να βγουν στον κεντρικό δρόμο μήπως βρουν και κάτι να φάνε.

Ο κεντρικός δρόμος τους οδήγησε σε ένα σταυροδρόμι με ένα γραφικό, παραδοσιακό καφενείο και δίπλα του ένα δημοτικό σχολείο. «1ο Δημοτικό Σχολείο Περαιάς» έγραφε η πινακίδα στην κλειστή καγκελόπορτα του σχολείου. Τα παιδιά χαμογέλασαν με νοσταλγία για το δικό τους σχολείο και μπήκαν στο καφενείο. Ρώτησαν αν μπορούσαν να φάνε κάτι πρόχειρο και ο καφετζής τους τηγάνισε μερικά αυγά και τους έφτιαξε και μια σαλάτα. Τους φάνηκε ότι νοστιμότερα αυγά δεν είχαν ξαναφάει στη ζωή τους!

Πλήρωσαν, ευχαρίστησαν τον καφετζή και άρχισαν να κατηφορίζουν προς την παραλία. «Παιδιά, ξέρετε πώς λέγεται ο δρόμος;» ρώτησε η Άννα. Όλοι κοίταξαν ψηλά στις πολυκατοικίες δεξιά και αριστερά του δρόμου και διάβασαν «Οδός Αμπελοκήπων». «Άρα όλη η περιοχή ήταν έναν απέραντος αμπελώνας παλιά ...» είπε σκεπτικός ο Φώτης και οι υπόλοιποι συμφώνησαν μαζί του.

Πλάτανος Πανδίρη: Βρίσκεται στην είσοδο της Περαιάς. Ο πλάτανος και η βρύση πήραν το όνομά τους από τον ιδιοκτήτη του κτήματος, στο οποίο βρίσκονται. Στο πρώτο μισό του αιώνα οι κάτοικοι, επειδή δεν είχαν έτοιμα κατασκευαστικά υλικά, παίρνανε νερό από τη βρύση κι έφτιαχναν με χώμα πλιθιά, τα οποία τα κουβαλούσαν στο χωριό για να χτίσουν τα σπίτια τους.

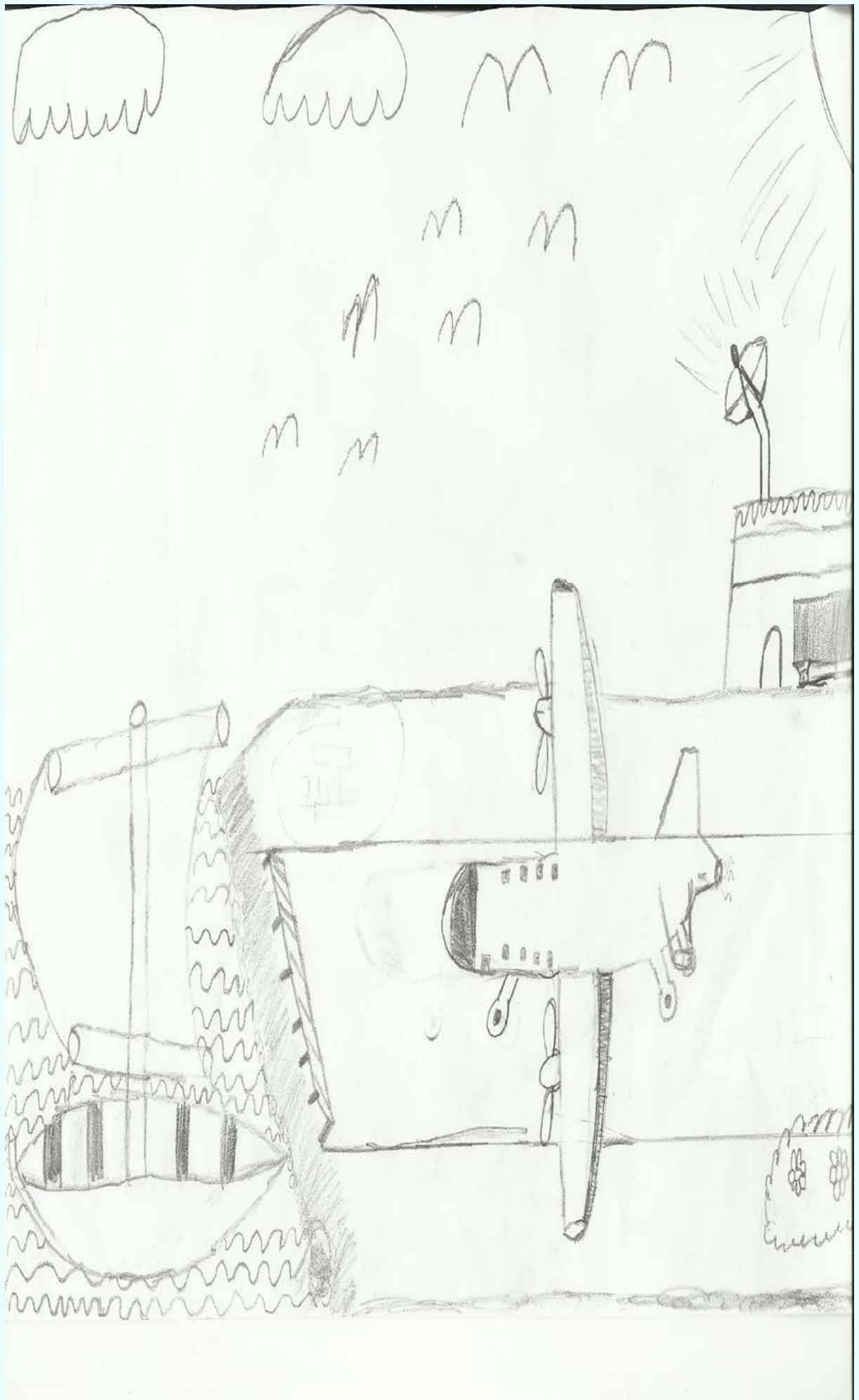

Σε λίγο έφτασαν στην παραλία, που ήταν γεμάτη με καφετέριες και ταβέρνες. Ο κόσμος απολάμβανε τον καφέ ή το φαγητό του και άλλοι απολάμβαναν ένα δροσερό μπάνιο στα γαλανά, κρυστάλλινα νερά.

«Πρέπει να βιαστούμε», είπε ο Πέτρος. «Ο κυρ Σταύρος θα μας περιμένει». Ρώτησαν έναν περαστικό προς τα πού είναι η Πλατεία Ιστορικής Μνήμης και σε λιγότερο από πέντε λεπτά ήταν εκεί. Ο κυρ Σταύρος, που απολάμβανε το ουζάκι του στην παραλία, σηκώθηκε όρθιος μόλις τους είδε. «Παιδιά, η βάρκα σας είναι έτοιμη» τους είπε. «Καλύτερη κι από καινούργια! Αλλά για να σας τη δώσω θέλω να μου υποσχεθείτε ότι θα έρχεστε να μας βλέπετε».

Τα παιδιά έτρεξαν όλα συγκινημένα στην αγκαλιά του κυρ Σταύρου. Τον ευχαρίστησαν, του υποσχέθηκαν ότι δεν θα ξεχάσουν ποτέ αυτόν, την οικογένειά του και την Περαία και ότι θα τον επισκεφθούν σύντομα. Μετά έσπρωξαν την βάρκα στη θάλασσα, επιβιβάστηκαν ένας ένας και ο Φώτης και ο Πέτρος άρχισαν να τραβούν κουπί.

Μετά από καμιά ώρα ταξιδιού ο Πέτρος και ο Φώτης πρόσεξαν κάτι πολύ βρόμικα νερά. «Πω-πω βρομόνερα...» είπε ο Πέτρος, κοιτώντας τα άλλα παιδιά που φάνηκαν να συμφωνούν μαζί του. Αμέσως μετά, ένας εκκωφαντικός θόρυβος τους τρύπησε τα τύμπανα. «Πέστε κάτω!» φώναξε ο Πέτρος, πετώντας τα κουπιά στη θάλασσα. Τότε είδαν ένα τεράστιο αεροπλάνο να απογειώνεται. Τα παιδιά το κοιτούσαν με δέος! «Τα κουπιά!» φώναξε ο Φώτης τρομαγμένος και χωρίς δεύτερη κουβέντα βούτηξε στη θάλασσα, έπιασε τα κουπιά και κρατώντας την μία τους άκρη έδωσε την άλλη στη Δινόρα και στον Πέτρο για να τον τραβήξουν πάνω. «Είσαι καλά;» ρώτησε τρομαγμένη η Άννα. «Ναι, ναι, καλά είμαι» απάντησε ο Φώτης που, αν και εξαντλημένος και τελείως αδύναμος για να μπορέσει να ξανατραβήξει κουπί, πήγε να ξαναπιάσει το κουπί του. Αλλά η Άννα, με μια απότομη κίνηση, τον σταμάτησε λέγοντάς του: «Άσε, τραβάω κουπί εγώ για εσένα». Ο Φώτης κούνησε αδιάφορα τους ώμους του και άφησε την Άννα να κωπηλατεί, όταν παρατήρησε μεγάλη κίνηση στον ουρανό από πάνω τους. «Παιδιά, περνάμε από το αεροδρόμιο της Θεσσαλονίκης! Δέστε πόσα σιδερένια πουλιά πετάνε γύρω μας!». «Έχεις δίκιο ...» απάντησε η Δινόρα και συνέχισε: «Δείτε αυτό που απογειώνεται προς τη δύση ...». Όλοι ακολούθησαν με το βλέμμα τους το μεγάλο αεροπλάνο να υπερνικά τη βαρύτητα και να υψώνεται στον ουρανό, ώσπου τα βλέμματά τους συναντήθηκαν στον υπέροχο και κατακόκκινο ήλιο, που εκείνη την ώρα έγερνε να κοιμηθεί! Ο Πέτρος μαγεμένος από την εικόνα, παράτησε τα κουπιά, σήκωσε τα χέρια προς τον ήλιο και άρχισε να τραγουδά:

“Ο Ήλιος ο Ηλιάτορας,
ο πετροπαιχνιδιάτορας,
από την άκρη των ακρώ,
κατηφοράει στο Ταίναρο.
Φωτιά 'ναι το πηγούνι του
χρυσάφι το πιρούνι του.”

Όλοι παρασύρθηκαν στο τραγούδι και άρχισαν να κωπηλατούν ξανά με ρυθμό και ενθουσιασμό, ώσπου η Άννα έδωσε το σύνθημα της άφιξης: «Φτάσαμε στο Δήμο Θέρμης!!!»

Δήμος Θέρμης: Εκτείνεται από τις νοτιανατολικές ακτές του Θερμαϊκού μέχρι τον ορεινό όγκο του Χορτιάτη, καταλαμβάνοντας το μεγαλύτερο μέρος της Λεκάνης του Ανθεμούντα. Περιλαμβάνει τρεις δημοτικές ενότητες: της Θέρμης, των Βασιλικών και της Μίκρας. Σύμφωνα με τον Ηρόδοτο, ο Θερμαϊκός κόλπος πήρε την ονομασία του από την αρχαία πόλη Θέρμη. Στην περιοχή, που στους βυζαντινούς χρόνους ονομαζόταν Σέδες, βρέθηκαν ίχνη οικισμού της νεολιθικής εποχής.

Τα παιδιά κατέβηκαν από τη βάρκα, κουρασμένα και ταλαιπωρημένα. Η Άννα περισσότερο από όλους, μιας που κωπηλατούσε και για το Φώτη. Η Δινόρα δεν μπορούσε να φανταστεί ότι ένα τόσο τολμηρό αγόρι ήταν ακόμα φοβισμένο. Ο Πέτρος από την άλλη, μαγεμένος ακόμη από την εικόνα του ήλιου, περπατούσε αδιάφορα και σιγοτραγουδώντας.

Ήθελαν οπωσδήποτε να συνεχίσουν την περιπέτειά τους. Έπρεπε λοιπόν να γνωρίσουν τη Θέρμη. Σε κανένα δεν θύμιζε κάτι. Μόνο Η Άννα ήξερε ότι εκεί κοντά πρέπει να ήταν το αεροδρόμιο, αφού ακουγόταν ακόμα ο θόρυβος των αεροπλάνων.

Χέρι χέρι άρχισαν να περπατούν προς εκεί που ακουγόταν ο θόρυβος. Μέχρι να τελειώσουν τη διαδρομή τους, ο Φώτης έσφιγγε το χέρι της Άννας, επειδή τώρα φοβόταν περισσότερο από πριν. Μα και η Άννα φοβόταν, αλλά δεν το έδειχνε. Άκουγε συνέχεια κάτι από τους θάμνους χωρίς να καταλαβαίνει τι είναι. Ο Πέτρος πλησίασε με θάρρος. Ξαφνικά ξεπρόβαλλε ένα μικρό κουταβάκι που μάλλον το είχαν εγκαταλείψει. Δεν χρειάστηκαν πολλά λόγια. Το σκυλάκι ήταν πια μέρος της παρέας.

Φτάνοντας στο αεροδρόμιο από μακριά διάβασαν: *αεροδρόμιο «Μακεδονία»*. Αφού θαύμασαν από κοντά τα «σιδερένια πουλιά», ο Φώτης, που μάλλον βιαζόταν να φύγει, τους πρότεινε να πάρουν ένα δρομάκι προς τα δυτικά. Κάπου θα τους έβγαζε δίχως άλλο.

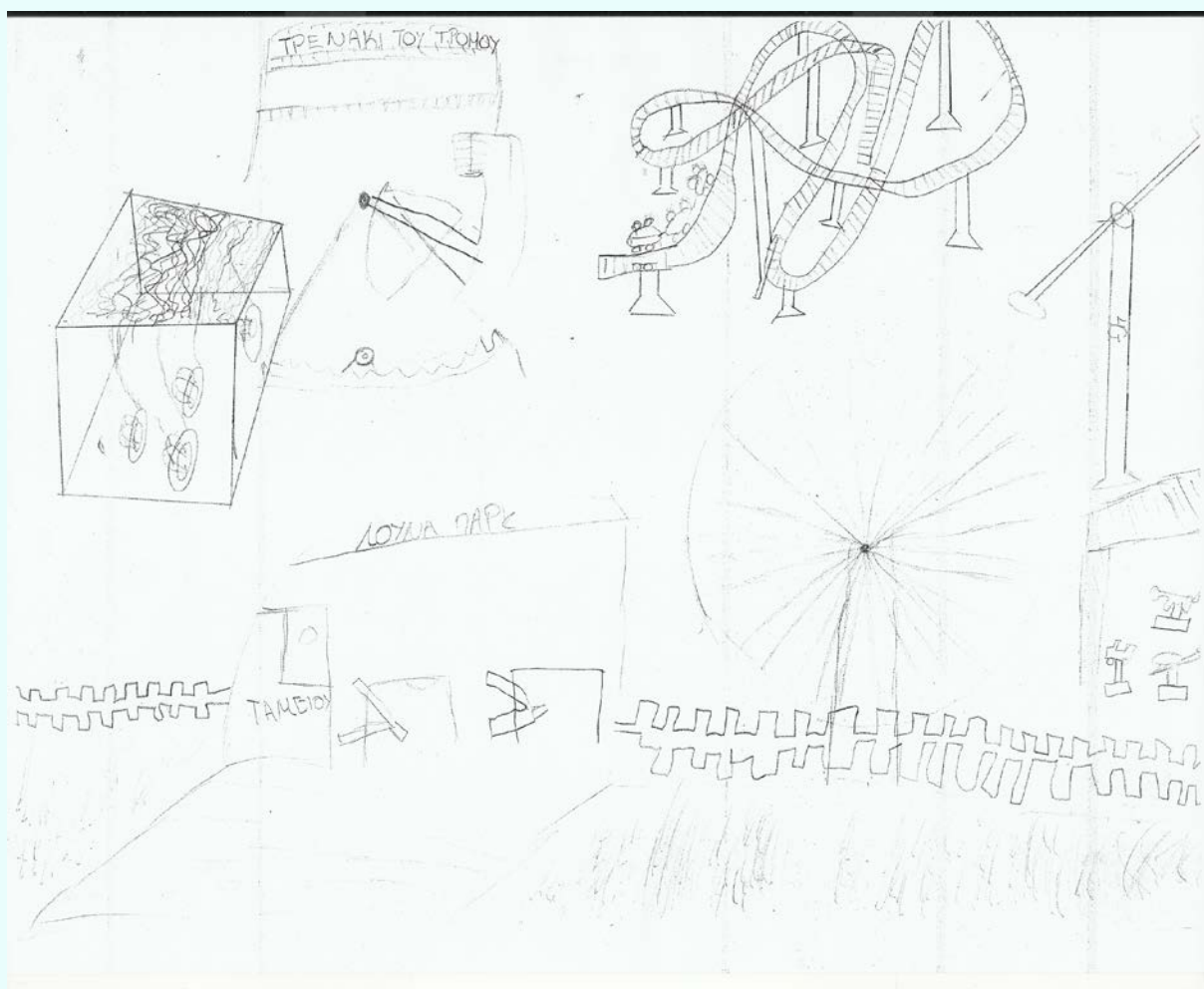

Αεροδρόμιο «Μακεδονία»: Βρίσκεται 15 χμ. νοτιοανατολικά της πόλης της Θεσσαλονίκης. Πριν από το 1993 ονομαζόταν «Κρατικός Αερολιμένας Μίκρας». Είναι επιβατικός κι εμπορικός σταθμός κι εξυπηρετεί με 14 θέσεις στάθμευσης αεροσκαφών όλων των μεγεθών, πτήσεις εσωτερικού κι εξωτερικού.

Και πραγματικά, έφτασαν σε ένα υπέροχο κτήμα, γεμάτο δέντρα και πολλά ζώα. Τι να ήταν άραγε; Η Δινόρα διάβασε την ταμπέλα «Γεωργική σχολή», αλλά εκείνο που της έκανε εντύπωση ήταν πως άκουσε παιδικές φωνές. Πού να βρέθηκαν άραγε; Ήταν και αυτοί εξερευνητές; «Μα γιατί δε ρωτάμε;» είπε ο Πέτρος.

Πλησίασαν και ανακάλυψαν πως ήταν μια ομάδα παιδιών από το 2^ο Δημοτικό Σχολείο Θεσσαλονίκης, το οποίο βρισκόταν πολύ κοντά. Οι μαθητές ήταν σε περιβαλλοντική επίσκεψη. Τους ενδιέφερε πολύ το περιβάλλον και τους κάλεσαν στην εκδήλωσή τους αφιερωμένη στο περιβάλλον και στο πώς θα το σώσουμε! Τα παιδιά αρνήθηκαν ευγενικά και είπαν πως έπρεπε να συνεχίσουν το ταξίδι τους.

- Μήπως θα θέλατε να μας προτείνεται να δούμε κάτι στη γειτονιά σας;
- Λούνα Πάρκ!!!, φώναζαν όλα τα παιδιά του Ε2 με μια φωνή.
- Δηλαδή, κανονικό; Με κούνιες και παιχνίδια;
- Κανονικότατο!

Γεωργική σχολή: Ανεξάρτητο μη κερδοσκοπικό εκπαιδευτικό ίδρυμα, που ιδρύθηκε το 1904. Είναι ένα κέντρο διδασκαλίας και έρευνας στην αειφόρο γεωργία, στο περιβάλλον και σε άλλες επιστήμες της ζωής. Το αγρόκτημα αποτελείται από το τμήμα του βουστασίου-γαλακτοκομείου, του πτηνοτροφείου και της φυτικής παραγωγής.

Λούνα Πάρκ: Το Magic Park, που βρίσκεται δίπλα στο εμπορικό κέντρο Mediterranean Cosmos.

Έφυγαν λοιπόν για τρελό παιχνίδι. Μέχρι και το κουτάβι ήταν χαρούμενο. Είχε πια πολλούς και καλούς φίλους κοντά του. Το ξέφρενο παιχνίδι τούς κούρασε πολύ, αλλά πριν προλάβουν να παραπονεθούν, ανακάλυψαν πως λίγα μέτρα πιο κάτω, βρισκόταν ένα ολόκληρο εμπορικό κέντρο.

Η χαρά των κοριτσιών δεν περιγράφεται!!! Τα αγόρια κοιτούσαν περίεργα. Με τίποτα δεν θα ήθελαν να περάσουν την ώρα τους έτσι αδιάφορα. Να είχε τουλάχιστον κανένα γήπεδο!

Ο Φώτης τους είπε πως έπρεπε οπωσδήποτε κάτι να φάνε. Το εμπορικό κέντρο είχε του κόσμου τα φαγητά. Όλοι έπεσαν με τα μούτρα στο φαγητό. Ξέχασαν τα πάντα για λίγο.

Έτσι που πας θα σε πάμε στο *Διαβαλκανικό Νοσοκομείο* που είναι λίγο πιο κάτω, είπε ο Πέτρος στο Φώτη την ώρα που έτρωγε λαίμαργα.

Η Δινώρα, όμως, ήταν σκεφτική και δεν έφευγε από το μυαλό της πως έπρεπε μέσα σε όλη αυτή την περιπέτεια να βρει κάτι για τους γονείς της. Η παρέα, λες και διάβασε τη σκέψη της, αποφάσισε να φύγει.

Διαβαλκανικό Νοσοκομείο: Ένα από τα πιο σύγχρονα νοσοκομεία της Ευρώπης. Ιδρύθηκε το 2000 από τον Όμιλο Ιατρικού Αθηνών.

Μετά από αρκετή ώρα επιβιβάστηκαν στη βάρκα και συνέχισαν το ταξίδι τους. Χωρίς να το καταλάβουν, έφτασαν μπροστά σε ένα πανέμορφο κτίριο, που από μέσα ακουγόταν υπέροχη μουσική. «Είναι το *Μέγαρο Μουσικής*» είπε η Άννα.

Τα παιδιά παρασυρμένα από την υπέροχη μουσική, ανέβηκαν τα σκαλιά του πανέμορφου κτιρίου και μπήκαν στην αίθουσα, απ' όπου ακουγόταν η μελωδία. Στη σκηνή υπήρχε μια παιδική ορχήστρα και μια πολυμελής παιδική χορωδία. Στο κέντρο της σκηνής, μια λεπτοκαμωμένη γυναικεία σιλουέτα διεύθυνε την ορχήστρα.

Ήταν μια εκδήλωση των μαθητών και μαθητριών του 87^{ου} Δημοτικού Σχολείου Θεσσαλονίκης, που βρίσκεται απέναντι από το Μέγαρο Μουσικής. Όταν ολοκληρώθηκε η συναυλία, όλα τα παιδιά όρθια χειροκροτούσαν και κάποιοι από τους γονείς έδιναν τα συγχαρητήριά τους στη μαέστρο.

Μέγαρο Μουσικής: Σύγχρονο και διεθνών προδιαγραφών πολιτιστικό και συνεδριακό κέντρο. Κατασκευάστηκε το 2000 σε ένα παραθαλάσσιο οικόπεδο 18 στρεμμάτων, που παραχωρήθηκε από το Ελληνικό Δημόσιο.

Η Δινόρα, ενώ χειροκροτούσε και αυτή, ξαφνικά κοκάλωσε. Ένα ασημένιο μενταγιόν λαμπίριζε στο λαιμό της μαέστρου. Στο λαιμό της Δινόρας υπήρχε ένα παρόμοιο μενταγιόν. Ήταν αυτό που της είχε χαρίσει η μητέρα της στα τρίτα της γενέθλια, λίγο πριν χαθεί στο πάρκο όπου είχαν πάει εκδρομή.

Η Δινόρα πλησίασε και περίμενε υπομονετικά στη σειρά για να συγχαρεί και να πλησιάσει τη μαέστρο. Είχε τα ίδια πράσινα μάτια με την Δινόρα. Έδωσε το χέρι της, ψέλλισε «συγχαρητήρια» και πρόσεξε τη μισή ασημένια καρδιά, που κρεμόταν στο λαιμό της μαέστρου.

Η μαέστρος μόλις άκουσε έναν ψίθυρο από τα χείλη του μικρού κοριτσιού που την κοιτούσε δακρυσμένο: «μαμά». Είδε τα μάτια της να καθρεφτίζονται στα μάτια του μικρού παιδιού. Λίγα δευτερόλεπτα μεσολάβησαν, πριν να δει την υπόλοιπη μισή ασημένια καρδιά στο λαιμό του παιδιού.

Η αναγνώριση ύστερα από δεκατρία ολόκληρα χρόνια ήταν συγκλονιστική. Η σκηνή γέμισε μόνο από μια σφιχτή αγκαλιά αυτής της μητέρας με το παιδί της. Για τη Δινόρα, το ταξίδι είχε τελειώσει με τον καλύτερο τρόπο. Τα άλλα παιδιά συνέχισαν το ταξίδι τους, ένα ταξίδι γεμάτο περιπέτειες, εξερευνησεις, λύπες και χαρές ακριβώς σαν την ανθρώπινη ζωή.

ΤΕΛΟΣ

Εάν συνεχίσετε το ταξίδι των άλλων παιδιών ή την ιστορία της Δινόρας, στείλτε την και σε εμάς, για να μάθουμε τη συνέχεια:

mail@2dim-n-michan.thess.sch.gr

mail@2dim-peraias.thess.sch.gr

mail@dim-n-epivat.thess.sch.gr

mail@2dim-thess.thess.sch.gr

mail@87dim-thess.thess.sch.gr

terzitanou@sch.gr

serefas4@gmail.com

